

Ojciec i syn

Kpt. art. Edward Trojanowski,

syn Jana i Marii z Czajkowskich, ur. 05.10.1892 r w Winnikach k. Lwowa, ukończył Studium Pedagogiczne w Stanisławowie. Pracował jako nauczyciel. Miał córkę i trzech synów.

Powołany do Armii Austro-Węgierskiej trafił na front włoski. W 1918 roku z niewoli we Włoszech trafił do Francji gdzie ukończył szkołę oficerską artylerii. Trafił do Armii gen. Hallera. Uczestnik wojny polsko-bolszewickiej. Od 1921 roku pełnił służbę w 18 pap i 20 pal. Kapitan ze starszeństwem od 15.08.1924r. Po przewrocie majowym przeniesiony w stan spoczynku, przydzielony do oficerskiej kadry OK IX. Został zatrudniony jako urzędnik Starostwa w Brześciu nad Bugiem. Zmobilizowany we wrześniu 1939 roku, dostaje się do sowieckiej niewoli. Osadzony w Starobielsku zostaje zamordowany w Charkowie prawdopodobnie 19 kwietnia 1940 roku. Pochowany w zbiorowej mogile w Piatichatkach.

Odnaczony Krzyżem Walecznych, Medalem Niepodległości, Medalem 1918-1921.

Pośmiertnie awansowany do stopnia majora.

Ppor. mar. Edward Trojanowski,

syn Edwarda i Zofii, urodził się 27.09.1918 roku w Stanisławowie. W Brześciu n/Bugiem zdał maturę. W 1937 roku dostał się do Szkoły Podchorążych Marynarki Wojennej w Toruniu. Mianowany podporucznikiem marynarki ze starszeństwem od 01.09.1939r.

Pod Horodyszczem otrzymał pierwszy swój Krzyż Walecznych. Tam minął się ze swoim Ojcem walczącym około 20 kilometrów od Niego o czym dowiedział się od spotkanych wycofujących się żołnierzy. Nigdy już nie zobaczył ojca.

Pod Kockiem trafił do niewoli. Początkowo osadzony w Oflagu IIB Arnswalde, następnie Oflagu IIC Woldenberg. Był adiutantem Starszego Baraku XVB (marynarskiego). 2 tygodnie po odzyskaniu wolności zgłosił się do Marynarki Wojennej. Został dowódcą plutonu zapasowego, później jako oficer broni podwodnej został Zastępcą Dowódcy Okrętu na okręcie podwodnym. Wziął ślub z Janiną, łączniczką AK, która w czasie wojny organizowała wysyłanie paczek do Oflagu IIC. W marcu 1947 roku został wydany ze służby w Marynarce Wojennej.

Po kilku miesiącach trafił do Szczecina. Objął stanowisko Oficera Portu i jednocześnie organizował pilotaż portowy i morski. W 1956 roku po strajku pilotów został przez nich wybrany Szefem Pilotów w Szczecinie i Świnoujściu. W 1973 roku jako pilot wprowadził do Szczecina pierwszy w powojennej historii obcy wówczas okręt wojenny NATO, angielską fregatę. W rezerwie został awansowany do stopnia kapitana marynarki.

Miał dwóch synów: Lecha Macieja i Jacka Antoniego.

Zmarł 21 czerwca 1978 roku w Szczecinie gdzie został pochowany na Cmentarzu Centralnym.

"Wiem czym jest miłość Syna do Ojca, wiem czym jest miłość Ojca do Syna ale nie wiem co Oni czuli nie znając swoich wojennych losów.

Obym nigdy nie musiał dowiedzieć się co wówczas się czuje."

/Jacek Trojanowski/